

"אורות הפרשה" עלון פרשת השבוע כיתה קטנה אבל גדולה!

בס"ד ♦ שבת קודש פרשת בהעלותך - ט' סיוון תשע"ד ♦ עלון 101

"הפחדנות היא יראה רעה א' והיא מאבדת את הון ב' יראת-שמים האמתית ע"י תערוכותה, ע"כ צריכין להתחנך בחינוך של גבורה ואומץ לבב, ואז יהיה כלי מוכשר לקבל היראה שהיא כעצמה גבורה".

העלון יצא לעילוי נשמת חיילי צה"ל שנפלו על קידוש השם הי"ד

נפלה ותוסיף קום - הרב יהושע ויצמן

תאור דרכו של עם ישראל במדבר מחולק בפרשתנו לשני חלקים שמפסיקה ביניהם פרשת "ויהי בנסוע". בחלק הראשון מתארת התורה כיצד כל השבטים מסודרים לדגליהם סביב המשכן, "על פי ה' יסעו ועל פי ה' יחנו". מיד לאחר הסמנויות שבשני צידי פרשת "ויהי בנסוע" בא החלק השני, העוסק בתלונות בני ישראל - "ויהי העם כמתאוננים" - והמשכו של חלק זה בפרשיות הבאות: מרגלים, קרח ועוד.

איזו נפילה! קודם נעשה הכל על פי ה', ועמוד הענן ועמוד האש הולכים לפנייהם - ועכשיו: מתאוננים רע; אספסוף של מתאווים תאוה; בוכה למשפחותיו, על עסקי משפחות. ובשבוע הבא: "נתנה ראש ונשובה מצריימה"! הכיצד?!

משל למה הדבר דומה, לתינוק שמשעה שנולד שומרים עליו הוריו ומגינים עליו לבל ייפגע, ידיהם אוחזות בו והם משגיחים עליו בכל עת. אימתי היא הפעם הראשונה שהוא נופל? בשעה שהחליטו הוריו שתינוקם ראוי כבר ללכת לבדו, או אז מתוך דאגה לטובתו, הם עוזבים את ידם ממנו, והוא... נופל. כך יקום ויפול, יקום ויפול, עד אשר ילמד ללכת בעצמו. נפילתו היא האות שכבר הגיע זמנו ללכת לבדו.

ביציאת מצרים היתה ההשגחה האלוקית הגלויה שומרת על ישראל לבל יפלו. רוח התקופה והניסים הגלויים הרימו את עם ישראל למדרגות גבוהות - על פי ה' יסעו. כשרואה הקב"ה את עמו שכבר ראוי להנהיג עצמו ולהתחיל לסלול בעצמו את דרכו, לעלות ולהתעלות, או אז הוא נותן להם ללכת לבד. אמנם כלפי חוץ אנו רואים נפילות, אלא שבתוך תוכן של הנפילות טמונה עלייה גדולה. מציאות כזו חוזרת על עצמה גם בדורות הבאים. יש שהעם כאילו נולד מחדש, רוח התקופה מרוממת אותו והוא מגיע להישגים אדירים של קוממיות במסירות נפש. רוח של התנדבות וחדוות יצירה מפעמות ומלוות כל מפעל. אחר כך מפסיקה הרוח לנשוב, ומגיעה תקופה שבה נידרש להתאמן בהליכה לבד. מול עינינו מתגלות נפילות, וזה לנו האות שהעם ראוי לצעוד בעצמו והוא כשר ומוכן לגאולתו. מתוך הנפילה תהיה תקומה גדולה, ילך העם מחיל אל חיל עד בואה של הגאולה השלימה שאיו עוד גלות אחריה.

למשפחת כיתה י' 3/ שלוחה ברכת שבת שלום

יו"ל ע"י כיתה י' 3/ ישיבת ירושלים לצעירים מחזור מ"ט תשע"ג כל הזכויות שמורות

סיפר ר' בעריל קרויזר, שפעם סיפר לו ר' זליג ראובן איך שלפעמים היה רואה ומתמיה על הרב קוק זצ"ל שהיה נוהג להביט במשך היום כמה פעמים על ניירות מתחת הסטנדר שלו. ר' זליג ניגש לראש הישיבה הנצי"ב, וסיפר לו את חששותיו. הנצי"ב, שהעריך מאוד את הרב קוק, דחה את ר' זליג שיעזוב אותו כי הוא צדיק. כל זה לא השקיט את ר' זליג, עד שהסתכל בעצמו פעם בהחבא, ושם עיניו ב"ניירות" של הרב קוק. "מה מצאתי?" המשיך ר' זליג, "היו שם כמה קטעים של נייר מלאים בכתב שם ה'! הרב קוק קיים כפשוטו מה שנצטוונו – שוית' ה' לנגדי תמיד". בענווה יתירה בא בחזרה לרבו לספר לו על ה"מציאה" שלו.

[מתוך הקונטרס 'חיי ראובן הנ"ל. וראה 'שיחות הראי"ה' עמ' ק' – גירסא נוספת לסיפור]. מתוך הערכתו וחיבתו לראי"ה, החזיק הנצי"ב את הספר 'חבש פאר' (על מצוות תפילין) שכתב מרן הראי"ה, בתוך תיק התפילין שלו. מרגע שיצא הספר הקדוש הזה, נתחבב ביותר אצל גדולי הדור, ורבים מהם החזיקו בו תמיד. ובכמה ספרים של גדולי הדור שנדפסו אחריו [ביניהם למשל ה'שדי חמד'], מביאים את דבריו להלכה

[שיחות הראי"ה' עמ' קפח]

משנת - הראי"ה זצ"ל

בַּחֲלוֹם אֲדַבֵּר בּוֹ [יב, ו].

החלומות הגדולים יסוד העולם הם. המדרגות שונות הן. חולמים הם הנביאים, בחלום אדבר בו. חולמים הם המשוררים בהקיץ, חולמים בעלי המחשבה הגדולים לתקין העולם. חולמים אנו כולנו בשוב ד' את שיבת ציון. הגסות של החיים החברתיים, בהיותם שקועים רק בצדם החמרי, נוטלת את אור החלום מן העולם, את זוהר ההרחבה שלו, את עליתו העליונה, מהמציאות הקודרת, עד שהעולם מפרפר במכאובים מתוך עקיצותיה הארסיות של המציאות, חסרת זהר החלום. רק המכאובים הם יסורי אהבה, הם ימרקו את העולם, יבררו לו, כמה גדולה היא הטעות של המתפארים במציאות הלקויה, בעת אשר רק החלום החפשי, המורד במציאות וגבוליה, הוא הוא באמת האמת היותר הויתית של המציאות. ואז שב חזון החלום והיה למחזה ברור. פה אל פה אדבר בו ומראה ולא בחידות, ותמונת ד' יביט".

[מרן הראי"ה, 'שמונה קבצים' שם קובץ ג' פסקה רכז].

העלון יוצא לעילוי נשמת בחורי הישיבה שנרצחו ערב ר"ח אדר ב' תשס"ח הי"ד